

Arrest

nr. 145 399 van 12 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZWART, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het soennitisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van Mossul in Centraal-Irak. U en uw familie zouden nooit politiek actief zijn geweest in uw land van herkomst. U zou goederen hebben verhandeld tussen de regio's Erbil en Mossul. Uw broer (M.) zou als taxichauffeur op de lijn Mossul/ Bagdad hebben gewerkt. Hij zou naast gewone passagiers ook Iraakse officieren en soldaten hebben vervoerd. Uzelf zou in 2006 ook als taxichauffeur zijn beginnen werken in de regio Mossul. U zou de eerste maanden enkel gewone passagiers hebben vervoerd maar hierna op vraag van uw broer ook officieren en soldaten. Sporadisch zou u naast uw beroep als taxichauffeur ook tegen betaling boodschappen hebben gedaan voor klanten. In 2006 zou uw broer u hebben toevertrouwd een dreigtelefoon te hebben ontvangen van de extremistische terroristische groepering 'Islamitische Staat van Irak'. Uw broer zou worden beschuldigd van collaboratie met de

machthebbers door het vervoeren van soldaten en officieren. Hij zou zijn bevolen hiermee te stoppen of vermoord te worden. Een aantal officieren zouden het telefoonnummer van de belagers van uw broer aan een onderzoek hebben onderworpen. Hieruit zou zijn gebleken dat het nummer zou toebehoren aan een persoon die door onbekenden zou zijn vermoord. Omstreeks oktober 2006 zou uw broer nog twee andere dreigtelefoons hebben ontvangen van de 'Islamitische Staat van Irak'. Uzelf zou twee dagen na zijn tweede dreigtelefoon ook zijn opgebeld door een lid van deze groepering. Ook u zou zijn beschuldigd van collaboratie met de machthebbers en zijn bevolen uw vervoer van officieren en soldaten stop te zetten. U zou een tijdje aan de eis van uw belagers gevolg hebben gegeven maar omdat uw broer dit bevel naast zich zou hebben neergelegd zou u hem opnieuw hebben geholpen. Op 22 juni 2007 zou uw broer in uw woonwijk zijn doodgeschoten door gewapende mannen. Uzelf zou op het moment van de beschieting uit uw huis zijn gekomen en naar uw broer zijn gerend. U zou onderweg onder vuur zijn genomen door de belagers van uw broer maar niet zijn geraakt. De daders zouden zijn weggevlucht. U zou uw broer ernstig gewond naar het ziekenhuis hebben gebracht waar hij zou zijn overleden. Diezelfde dag zou u in dat ziekenhuis opnieuw zijn opgebeld door een lid van de 'Islamitische Staat van Irak'. U zou zijn gewaarschuwd om binnen de 24 uren te verdwijnen, zo niet zou u hetzelfde lot ondergaan als uw broer. U zou uw beller hebben uitgescholden en vervolgens uw mobiele telefoon hebben afgesloten. U zou nog vijf dagen in Mossul hebben verbleven voor de begrafenis van uw broer. De 'Islamitische Staat van Irak' zou bij uw familie een dreigbrief hebben gedeponneerd met de waarschuwing geen rouwdienst te organiseren voor uw broer, anders zou de plaats van de begrafenisceremonie worden opgeblazen. Uw familie zou na deze dreigbrief niet meer zijn benaderd of bedreigd door leden van 'de Islamitische Staat van Irak'. Uzelf zou naar Bagdad zijn gevlucht waar u nog een vijftal dagen zou zijn ondergedoken. Vervolgens zou u legaal Syrië zijn ingereisd waar u tot 2011 zou hebben gewoond en gewerkt. Gedurende uw verblijf in Syrië zou u in totaal een dertigtal keren op legale wijze Mossul zijn ingereisd om er uw familie te bezoeken. U zou telkens niet langer dan 1 nacht zijn gebleven en naar Syrië zijn teruggekeerd. Omstreeks juli 2011 zou uw jongere broer u tijdens uw verblijf in Syrië vanuit Mossul hebben opgebeld en verteld dat 'de Islamitische Staat van Irak' op de hoogte is geraakt van uw verblijf in Syrië. Uw jongere broer zou in 2011 door een lid van deze groepering zijn ondervraagd over uw schuilplaats in Syrië. Sindsdien zou u niet meer naar Irak zijn teruggekeerd. In augustus 2011 zou u legaal met uw Syrisch paspoort Turkije zijn ingereisd en vervolgens clandestien naar België zijn doorgereisd. Op 22 augustus 2011 vroeg u een eerste maal asiel aan bij de Belgische asielinstanties. U werd op 26 januari 2012 een eerste keer gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 13 maart 2012 bent u door het CGVS een tweede keer opgeroepen voor gehoor. U heeft zich die dag niet aangemeld en geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid. Hierdoor heeft het CGVS op 9 mei 2012 uw asielaanvraag afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 26 oktober 2012 werd uw beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) ongegrond verklaard.

Op 29 april 2013 vroeg u een tweede maal asiel aan in België. U verklaart thans niet naar Irak te kunnen terugkeren uit vrees voor vervolging door 'de Islamitische Staat van Irak' vanwege uw vervoer van officieren en soldaten. U verklaart dat uw ouderlijk huis begin 2013 in brand is gestoken nadat leden van de Islamitische Staat van Irak uw zus hadden opgebeld en 15.000 dollars hadden geëist. Uw familie was niet op deze eis ingegaan.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen. Er dient opgemerkt dat er ernstige twijfels zijn gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vervolgingsvrees voor 'de Islamitische Staat van Irak' omdat u en uw broer als taxichauffeurs officieren en soldaten zouden hebben vervoerd.

Vooreerst heeft u gedurende uw asielprocedure met betrekking tot uw beroep als taxichauffeur tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Zo verklaarde u bij uw eerste asielaanvraag in uw vragenlijst van het CGVS, opgetekend door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 12/09/2011, p. 3 dat u slechts de laatste twintig dagen voor uw vertrek naar Bagdad - dus eind juni 2007, na de moord op uw broer - als taxichauffeur heeft gewerkt (zie vragenlijst van het CGVS, eerste asielaanvraag toegevoegd aan het administratief dossier). Voor het CGVS verklaarde u geheel anders sinds eind 2004/begin 2005 tot uw vertrek naar Syrië in 2007 taxichauffeur te hebben gewerkt (CGVS, eerste asielaanvraag, p. 1-2). Bij uw tweede asielaanvraag beweerde u dan weer geheel anders pas in 2006 als taxichauffeur te zijn gestart en dit werk te hebben gedaan tot de moord op uw broer op 22 juni 2007 (CGVS, tweede asielaanvraag, p. 2- 4). Dat u zich in dergelijke mate tegenspreekt over de periode waarin u als taxichauffeur werkte, laat weinig ruimte geloof te hechten aan uw bewering dat u daadwerkelijk taxichauffeur was. Hierbij aansluitend moet nog worden opgemerkt dat u bij uw eerste asielaanvraag verklaarde naast uw job als taxichauffeur nog halftijds als drager van boodschappen te

hebben gewerkt (CGVS, eerste asielaanvraag, p. 3, p. 6). Bij uw tweede asielaanvraag beweerde u geheel anders sinds uw beroep als taxichauffeur slechts sporadisch boodschappen te hebben geleverd voor klanten (CGVS, tweede asielaanvraag, p. 9).

Tevens verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat (S.) en (D.), twee van de officieren die u als klanten in uw taxi zou hebben vervoerd respectievelijk in de wijk 'ala Arabi' en de wijk 'suker' zouden wonen (CGVS, eerste asielaanvraag, p. 9). Bij uw tweede asielaanvraag beweerde u plots dat deze officieren regelmatig verhuisden. Ook gaf u geheel andere wijken op waar ze zouden hebben gewoond. Zo verklaarde u dat (D.) van de regio 'al Sajidin' gelegen tussen de wijk 'shuhada' en de wijk 'al Baker' zou zijn verhuisd naar de wijk 'souk al Nabi'. U zou zijn andere woonplaatsen verder niet kennen (CGVS, tweede asielaanvraag, p. 8). (S.) zou als vriend van (D.) in dezelfde wijken van deze laatste hebben gewoond. (S.) zou ook een tijd in de wijk 'al Muttanna' hebben gewoond (CGVS, tweede asielaanvraag, p. 9). Voorts verklaarde u bij uw eerste asielaanvraag dat u naast het vervoer van soldaten en officieren ook op vraag van deze personen tegen betaling boodschappen zou hebben gedaan (CGVS, eerste asielaanvraag, p. 2-3). Bij uw tweede asielaanvraag beweerde u geheel anders dat u de officieren, soldaten en hun families enkel zou hebben vervoerd. U zou geen andere taken voor hen hebben verricht (CGVS, tweede asielaanvraag, p. 9).

Vervolgens verklaarde u bij uw eerste asielaanvraag tussen de negen à twaalf maanden met een Opel Vectra als taxi te hebben gewerkt. Hierna zou u in een Opel Omega passagiers hebben vervoerd tot uw vertrek uit Irak (CGVS, eerste asielaanvraag, p. 3). Bij uw tweede asielaanvraag beweerde u geheel anders tussen de vier à zes maanden met de Opel Vectra te hebben gewerkt en hierna met de Opel Omega (CGVS, tweede asielaanvraag, p. 3).

Bovenstaande vaststellingen stellen uw voorgehouden beroep als taxichauffeur in een weinig geloofwaardig daglicht. U kon hiervan bovendien geen enkel begin van bewijs voorleggen.

Dient tevens aangestipt dat u met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsproblemen van uw broer met de 'Islamitische Staat van Irak' evenzeer inconsistente verklaringen heeft afgelegd die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in ernstige mate aantasten. Zo verklaarde u bij uw eerste asielaanvraag dat uw broer u omstreeks oktober/november 2006 op de hoogte heeft gebracht van een dreigetelefoon die hij van de 'Islamitische Staat van Irak' zou hebben ontvangen. Naast die ene dreigetelefoon zou uw broer volgens u nog andere dreigementen hebben ontvangen maar u zou hierover geen informatie hebben. U zou het louter hebben afgeleid uit het feit dat hij meer en meer bang en chagrijnig was (CGVS, eerste asielaanvraag, p. 4-6). Bij uw tweede asielaanvraag beweerde u vreemd genoeg van uw broer vernomen te hebben dat hij in totaal drie dreigetelefoons van de 'Islamitische Staat van Irak' zou hebben ontvangen. De laatste twee zouden dateren van omstreeks oktober 2006 (CGVS, tweede asielaanvraag, p. 4, p. 6-7).

Vervolgens verklaarde u tijdens bij uw eerste asielaanvraag dat uw broer na zijn eerste dreigetelefoon het verschenen nummer op zijn mobiele telefoon zou hebben laten onderzoeken. Uit dat onderzoek zou zijn gebleken dat het nummer niet aan een persoon is gekoppeld (CGVS, eerste asielaanvraag, p. 3-5). Bij uw tweede asielaanvraag beweerde u dat dit nummer wel zou behoren tot een persoon die door onbekenden zou zijn vermoord (CGVS, tweede asielaanvraag, p. 4). Dergelijk uiteenlopende verklaringen doen ernstige twijfels rijzen aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw broer bedreigd werd door de 'Islamitische Staat van Irak'. Verder kan worden aangestipt dat u bij uw eerste asielaanvraag verklaarde dat uw broer telefonisch van zijn belagers namen zou hebben ontvangen van soldaten die hij zou hebben vervoerd (CGVS, eerste asielaanvraag, p. 4). Bij uw tweede asielaanvraag verklaarde u geheel anders dat er nooit namen zouden zijn vermeld (CGVS, tweede asielaanvraag, p. 6).

Voorts verklaarde uzelf bij uw eerste asielaanvraag pas na de moord op uw broer zelf te zijn bedreigd door de 'Islamitische Staat van Irak' (CGVS, eerste asielaanvraag, p. 3-4, p. 6). Bij uw tweede asielaanvraag beweerde u plots reeds voor de moord op uw broer te zijn bedreigd. Zo zou u na de tweede dreigetelefoon van uw broer ook door de 'Islamitische Staat van Irak' zijn opgebeld met het bevel uw vervoer van soldaten en officieren stop te zetten, zo niet zou u worden vermoord (CGVS, tweede asielaanvraag, p. 10). Dat u niet op een eenduidige manier kan aangeven of u pas na de moord op uw broer of reeds ervoor persoonlijk was bedreigd, laat weinig ruimte geloof te hechten aan het door u ingeroepen vluchtrelaas.

Ook omtrent de door u geschetste moord op uw broer legde u uiteenlopende verklaringen af. Zo verklaarde u bij uw eerste asielaanvraag dat uw broer in zijn wagen zou zijn klemgereden door drie wagens. Een gemaskerde man en nog een andere man zouden zijn uitgestapt. Een van de mannen zou uw broer in het hoofd hebben geschoten. U zou naar uw broer zijn gerend en onderweg door een van die twee mannen zijn beschoten (CGVS, eerste asielaanvraag, p. 8). Bij uw tweede asielaanvraag beweerde u daarentegen dat er twee wagens uw broer zouden hebben klem gereden. Er zou maar een man uit de wagen zijn gestapt en deze zou uw broer hebben beschoten. U maakte geen melding van een gemaskerde man. Uzelf zou door die ene man die uit de wagen is gestapt onder vuur zijn genomen

(CGVS, tweede asielaanvraag, p. 8). Dergelijk uiteenlopende verklaringen kunnen bezwaarlijk overtuigen.

Voorts verklaarde u bij uw eerste asielaanvraag dat uw familie na de moord op uw broer geen dreigbrief zou hebben ontvangen. Wel zou uw jongere broer zijn opgebeld door uw belagers om naar uw schuilplaats te vragen en u te vragen een som geld van uw vermoorde broer te komen ophalen. Uzelf zou uw belagers hebben opgebeld met de vraag waar u het geld dient af te halen maar niet zijn geweest (CGVS, eerste gehoor, P. 6-7). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u plots dat uw familie wel een dreigbrief heeft ontvangen, meer bepaald op de dag van het overlijden van uw broer, toen u nog in Mossul was. Op geen enkel moment maakte u echter melding van een telefoontje dat uw familie zou hebben ontvangen met betrekking tot een som geld van uw overleden broer. Uzelf verklaarde sinds het overlijden van uw broer niemand van uw belagers te hebben opgebeld (CGVS, tweede gehoor, p. 9-10).

Bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de kern van uw asielrelaas ondergraven volledig de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vervolgingsvrees voor de 'Islamitische Staat van Irak' vanwege uw vervoer van soldaten en officieren. Het feit dat u gedurende de periode van 2007 en 2011 een dertigtal keren van Syrië naar Mossul bent gereisd om er uw familie te bezoeken wijst overigens geenszins op een vervolgingsvrees in uw hoofde.

U heeft onvoldoende persoonlijke en concrete elementen aangevoerd die wijzen op een persoonsgerichte en systematische vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk kunnen maken een vluchteling in de zin van deze Conventie te zijn.

De documenten die u heeft voorgelegd ter ondersteuning van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. De overlijdensakte van uw broer betreft slechts een kopie en geenszins een origineel waardoor de bewijswaarde gering is (CGVS, tweede gehoor, p. 2). Uw voorgelegde foto's van een beschadigd huis waarvan u beweert dat het uw ouderlijke woning betreft begin 2013 in brand gestoken door leden van de 'Islamitische Staat van Irak' vermogen bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin om te buigen. Vooreerst hebben dergelijke foto's slechts bewijswaarde indien ondersteund door een geloofwaardig relaas welke in uw geval niet is gebleken. Overigens kan uit deze foto's niet worden afgeleid dat het om uw ouderlijke woning gaat noch dat dit huis in de door u opgegeven omstandigheden is vernield. Uzelf verklaarde niet te weten wie deze foto's heeft genomen (CGVS, tweede gehoor, p. 11). Uw voorgelegde identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, woonattest van uw vader en rantsoenkaart vormen een indicatie van uw identiteit en afkomst uit Mossul maar voegen geen extra elementen toe aan uw asielrelaas.

Er dient te worden opgemerkt dat u uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit uw administratief dossier blijkt namelijk dat u in België werd veroordeeld voor de volgende misdrijven: op 16 oktober 2012 tot zes maanden wegens diefstal en op 25 februari 2013 tot één jaar wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Temeer gezien de recidive kan niet betwijfeld worden dat de gepleegde misdrijven "ernstig" zijn. Ingevolge artikel 55/4 § 1. c) van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 54 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 wordt u dan ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder meen ik dat u op basis van artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet uitgesloten dient te worden van de status van subsidiaire bescherming."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48, 48/3, 48/4, 48/5 en 55/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het beginsel van behoorlijk bestuur van de zorgvuldigheid dat de administratie verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier in acht worden genomen", van "het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen, en wegens kennelijke beoordelingsfout in hoofde van de administratie", van "het beginsel van tegenspraak", van artikel 10, 11, 12, tweede lid en 14 van de Grondwet, van artikel 49 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van "het beginsel audi alteram partem" en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker stelt dat verweerder normalerwijze, wanneer een individu afkomstig is uit Mosul, de subsidiaire bescherming toekent. Verzoeker wijst erop dat verweerder absoluut geen melding maakt van de actuele situatie van Irak en verwijst naar een arrest van de Raad. Verzoeker meent dat het passend is hem het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen omwille van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen die hij kan vrezen te ondergaan ingeval van terugkeer naar Mosul.

Vervolgens citeert verzoeker de Nederlandstalige en de Franstalige versie van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet en wijst hij erop dat de Franstalige versie de term "crime grave" gebruikt, terwijl de Nederlandstalige versie stelt dat er ernstige redenen moeten zijn om aan te nemen dat hij een misdrijf tegen de vrede heeft begaan.

Verzoeker meent geen misdrijf te hebben begaan in de zin van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet. Op 26 oktober 2012 werd hij door de rechtbank van eerste aanleg te Brugge veroordeeld tot zes maanden gevangenis en een boete van 100 euro. Hij verwijst naar artikel 25 van het Strafwetboek en stelt dat hij een wanbedrijf heeft begaan. Hetzelfde stelt verzoeker met betrekking tot zijn veroordeling door de rechtbank van eerste aanleg te Brugge op 25 februari 2013 tot een jaar gevangenis en een boete van 50 euro. Verweerder stelt dat er sprake is van een ernstig misdrijf nu er *in casu* recidive geconstateerd is, aldus verzoeker.

Verzoeker verwijst vervolgens naar artikel 1, F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en stelt dat het enige verschil dat bestaat tussen de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus het feit is dat het Verdrag van Genève onderstreept dat het misdrijf plaats moet hebben genomen buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten. Volgens verzoeker beperkt het Verdrag van Genève de mogelijke uitsluiting zowel geografisch als in de tijd, terwijl de Belgische wet verwijst naar het concept "ernstig misdrijf" zonder oog voor de plaats of het moment van het misdrijf. Hij wijst er tevens op dat het Verdrag ook melding maakt van een ernstig, niet-politiek misdrijf, terwijl de Belgische wet enkel melding maakt van een ernstig misdrijf en dat de Belgische wet dus een bredere omvang heeft dan het Verdrag.

Vervolgens verwijst verzoeker naar artikel 17 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, "*de parlementaire werkzaamheden van de Wet dd 15.12.1980*" en de proceduregids van UNHCR. Verzoeker stelt dat hij nooit een moord heeft begaan of een andere misdaad die de Belgische wet zeer streng bestraft, dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar Irak, een reëel risico zou lopen op ernstige schade en dat hij zijn straf heeft uitgezeten. De bestreden beslissing vormt volgens hem een dubbele straf, nu hij al een eerste keer gestraft is geweest voor de wanbedrijven. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad.

Verder voert verzoeker aan dat hij nooit specifiek over de eventuele uitsluiting en de feiten die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen, werd gehoord en hij verwijst dienaangaande naar een arrest van de Raad van State.

Vervolgens stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Dat het CGVS de situatie niet correct geschat heeft neergelegd, en dat uit dezen hoofde alleen al de bestreden beslissing minstens moet vernietigd worden voor bijkomend onderzoek;

Dat aldus de redenen opgegeven in de beslissing blijken geven van bepaalde lacunes binnen het CGVS en niet beantwoorden aan de verplichting om een nauwkeurig en aandachtig onderzoek te doen van alle elementen van de zaak;

Dat het dus past de genomen beslissing van de CGVS te vernietigen;"

Daarnaast meent verzoeker dat het past de volgende vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

"Schendt artikel 55/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de artikelen 10, 11, 12 tweede lid en 14 van de Grondwet en artikel 49 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, nu de Franstalige versie van artikel 55/4 uitsluiting van de subsidiaire bescherming voorziet wanneer verzoeker schuldig is van een "Crime Grave" terwijl de Nederlandse versie van artikel 55/4 aangeeft dat het moet gaan om "ernstig misdrijf"?"

Tevens stelt verzoeker dat de volgende prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie dienen gesteld te worden:

“Is er sprake van een ernstig, niet-politiek misdrijf of van handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties in de zin van artikel 12, lid 2, sub b en c, van [de] richtlijn [...], wanneer:

- 1) de asielzoeker veroordeelt wordt voor wandbedrijf?
- 2) Indien de eerste vraag bevestigend moet worden beantwoord: is voor de uitsluiting van erkenning als vluchteling krachtens artikel 12, lid 2, sub b [of] c, van [de] richtlijn [...] vereist dat de [betrokken persoon] nog steeds gevaar oplevert?”

2.1.2. Verzoeker legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota informatie neer betreffende de situatie in Mosul rechtsplegingsdossier, stuk 9). Hij betoogt dat, indien hij wordt teruggestuurd naar Mosul, dit artikel 3 EVRM zou schenden.

2.2.1. Artikel 48 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”. Verzoeker beargumenteert niet *in concreto* hoe het voornoemde, op algemene wijze geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Voorts bestaat er geen rechtsregel die bepaalt dat de commissaris-generaal verzoeker op voorhand had moeten confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

Verzoeker toont overigens ook niet aan waarom hij zijn veroordelingen en verblijf in de gevangenis, die zich in de tijd situeren voor zijn gehoor van 11 juni 2013 op het CGVS, niet kenbaar maakte tijdens zijn gehoor op het CGVS. Middels zijn tweede asielaanvraag vraagt verzoeker internationale bescherming aan de Belgische overheid, het is dan ook dienstig in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht dat hij tijdens zijn gehoor kenbaar maakt voor welke strafbare feiten die hij pleegde op Belgische bodem een definitieve veroordeling opliep.

2.2.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt niet aan op welke wijze hij artikel 10, 11, 12, tweede lid en 14 van de Grondwet en artikel 49 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden acht.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen

de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de pertinente motieven in de bestreden beslissing die de commissaris-generaal ertoe genoopt hebben om verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren. Deze motieven worden als vaststaand beschouwd en worden, daar zij steun vinden in het administratief dossier en pertinent en correct zijn, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Waar verzoeker met betrekking tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst naar artikel 1, F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing geen toepassing wordt gemaakt van de criteria in dit artikel, doch wel dat verzoeker wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/4, § 1, c) van de vreemdelingenwet. Ook de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar verzoeker verwijst, heeft geen betrekking op de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 25 van het Strafwetboek, dient erop gewezen dat de terminologie die van toepassing is in het strafrecht niet onverkort dezelfde toepassing vindt in het vreemdelingencontentieux. De onderverdeling in het strafrecht tussen overtredingen, wanbedrijven en misdaden en de bijhorende straffen zijn in het vreemdelingencontentieux niet het criterium om te bepalen of een misdrijf al dan niet als “ernstig” kan worden aanzien. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen dan ook terecht als volgt: *“Verweerder repliceert dat verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Brugge op 16 oktober 2012 veroordeeld werd tot een hoofdgevangenisstraf van zes maanden voor diefstal. In het vonnis wordt uitdrukkelijk gesteld ‘De feiten zijn ernstig en getuigen van een mentaliteit van gemakkelijk geldgewin zonder respect voor andermans vermogen.’ en verder ‘Gelet op de bijzondere ernst van de feiten en de omvang van het berokkende nadeel dient aan de beklaagden opgelegde straf van die aard te zijn dat hen de wederrechtelijkheid van hun gedrag duidelijk wordt gemaakt zodat het opleggen van een maatschappelijke terechtwijzing onder de vorm van een gevangenisstraf en een geldboete aangewezen noodzakelijk voorkomt.’ Op 25 februari 2013 werd verzoeker veroordeeld wegens diefstal tot een gevangenisstraf van 1 jaar. In dit arrest wijst de rechter op het feit dat ‘ De feiten zijn bijzonder ergerlijk en verwerpelijk omdat ze een negatie inhouden van één van de grondpijlers waarop onze maatschappelijke ordening is gebaseerd, [...]’ en verder wordt eveneens gewezen op het feit dat verzoeker pas recentelijk werd vrijgelaten wegens een veroordeling voor het plegen van gelijkaardige feiten.”*

Wat betreft de prejudiciële vraag die verzoeker gesteld wilt zien aan het Grondwettelijk Hof, dient vastgesteld dat er geen onderscheid is tussen hetgeen in de Franstalige tekst van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet staat en hetgeen in de Nederlandstalige tekst van dit artikel staat; “crime grave” is louter de vertaling naar het Frans van “ernstig misdrijf”. Er is dan ook geen aanleiding om hieromtrent een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Wat betreft de prejudiciële vraag die verzoeker gesteld wilt zien aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, dient opgemerkt dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen *“volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”*. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de

gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Verder wijst verweerder er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal de asielzoeker vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt. Dit geldt des te meer aangezien, zoals hoger vastgesteld, verzoeker zijn veroordelingen zelf had moeten, minstens kunnen, aanbrengen.

Verzoeker kan, te meer nu de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus in de bestreden beslissing minstens impliciet de insluiting van de subsidiaire beschermingsstatus behelst, worden gevolgd in zijn betoog inzake de veiligheidssituatie in Mosul.

Artikel 55/4 van de vreemdelingenwet bepaalt echter: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: (...) c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd”*.

Verzoekers handelingen, *in casu* diefstal en diefstal met braak, inklimming of vaste sleutels en het pertinente feit dat dit recidive op korte tijd uitmaakt, zijn niet te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Deze feiten, zeker gezien het een recidive betreft, en waarvoor hij werd veroordeeld dienen te worden beschouwd als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, eerste lid, c).

Op basis van het voormelde dient te worden vastgesteld dat verzoeker moet worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS